

JACK LONDON

DENİZİN ÇAĞRISI

Çeviri: ŞEMSA YEĞİN

JACK LONDON
DENİZİN
ÇAĞRISI

Can Klasik

Denizin Çağrısı, Jack London

İngilizce aslından çeviren: Şemsa YeğİN

The Cruise of the Dazzler

© 1982, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1982

11. basım: Ağustos 2020, İstanbul

Bu kitabın 11. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Ayça Sezen

Editör: Berrak Göçer

Düzeltili: Ebru Aydın, Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Gülay Yıldız

Kapak uygulama: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.

Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad., Dalgıç Çarşısı, No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 46025

ISBN 978-975-07-4063-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750740633

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

JACK LONDON
DENİZİN
ÇAĞRISI

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Şemsa Yeğın

♥can

Jack London'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Âdemden Önce, 1981

Vahşetin Çağırısı, 2007

Beyaz Diş, 2011

Katıksız Sevgi, 2011

Demir Ökçe, 2012

Martin Eden, 2014

Suikast Bürosu, 2015

Meksikalı, 2016

JACK LONDON, 1876'da San Francisco'da doğdu. Kendi kendini eğitti ve 1897'de Klondike bölgesinde altın arayanlara katıldı. Klondike'tan döndükten sonra, şansını bir kez de yazarlıkta denemeye karar verdi. Otobiyografik romanı *Martin Eden*'da yansıttığı gibi, yazar olabilmek için olağanüstü bir çaba harcadı. İlk kitabı *Kurt Kanı* geniş bir okur kitlesine ulaştı. 17 yıl içinde *Vahşetin Çağrısı*, *Beyaz Diş*, *Deniz Kurdu*, *Demir Ökçe* gibi yapıtlarının sayısı 50'yi buldu ve ABD'nin en çok kazanan yazarı oldu. Jack London, 1916'da Kaliforniya'da öldü.

ŞEMSA YEĞİN, ABD'de Amerikan edebiyatı öğrenimi gördü. Yazarlık yaşamına 1960'lı yıllarda yaşadığı ABD, Kanada ve Afrika ülkelerinden *Cumhuriyet* ve *Hürriyet* gazetelerine gönderdiği yazı ve röportajlarla başladı. 1970'lerde çevirmenliğe başlayan YeğİN, 1979'da TYS'nin Hasan Ali Ediz Edebiyat Çeviri Ödülü'ne değer görüldü. Jack London, Howard Fast, Maksim Gorki, Elias Canetti, George Orwell, Thomas Pynchon, José Saramago, Carlos Fuentes, Sigmund Freud, Erich Fromm, Robert Briffault'nun yapıtlarını dilimize kazandırdı. 2015'te hayatını kaybetti.

Sunuş

Dünyanın çeşitli yerlerinde yaşanan serüvenleri anlatan pek çok heyecanlı öykünün yazarı olan Jack London'ın kendi yaşamı da heyecan ve serüven doludur. 14 Ocak 1876'da San Francisco'da doğan yazarın gençliği çoğunlukla kentin sokaklarında başıboş dolaşmakla geçmiştir.

Aslında San Francisco kenti, o dönemlerde heyecan dolu serüvenlerin yaşanmasına çok uygun bir yerdi. 1776 yılında kurulan kent, 1848 yılında "Altına Hücum"un kente uzak ve değişik yerlerden pek çok serüvenci getirmesiyle şaşılacak ölçüde büyüyüverdi. Her ulustan insan akın etti buraya ve kentte kısa zamanda İtalyan ve İspanyol "mahalleleri"yle büyük bir "Çin kasabası" oluştu. San Franciscolu oğlanlar, kısa sürede başlarının çaresine bakmayı ve yumruklarını kullanmayı öğrenmek zorunda kaldılar – zaten okula giden herkesin kendi yaşıtıyla dövüşmesi kentin eski bir yerel geleneğiydi. Jack London o yaşlarda avcılığa ve denizciliğe merak salmış, vaktinin çoğunu yat kulübünün iskelelerinde ufak tefek işler aramakla geçirir olmuştu. Tekne sahipleri, London'ın güverte kazımak gibi güç işlere ya da en kötü havalarda bile siren direğine tırmanmak gibi tehlikelere bana mısın demediğini ve çocukta anadan doğma bir denizcilik yeteneği bulunduğunu görünce, onu hemen teknelerine alıyor, getir götür ve temizlik işleri karşılığında birkaç kuruş veriyor, San Francisco Körfezi'nde kısa gezilere götürüyor, küçük teknelerin kullanılması konusunda ne biliyorlarsa öğretiyorlardı.

Gazete satmak gibi işlerden kazandığı paranın çoğunu an-

nesine vermesine karşın, elden düşme bir teknecek almaya yetecek parayı biriktirmeyi başardı Jack London; onu boyamaya, bir yelken ve bir çift kürek almaya yetecek parayı da topladık-tan sonra seferler yapmaya, okyanusun iri dalgalarıyla birlikte denizlerde uçmaya, kayabalığı avlamaya başladı.

Görmüş geçirmiş denizcilerin bile denize açılmayı göze alamadığı havalarda serüvene atılmaktan çekinmemesi, "istiridye korsanları"yla dostluk kurmasına yol açtı. San Francisco Körfezi'nde –çoğu özel kişiler tarafından işletilen– birçok zengin istiridye yatağı vardı ve korsanlar, korsan adını bu yataklardan istiridye kazıyıp sahilde karaborsa satmakla almışlardı.

Bu korsanların başarıları Jack London'da onların arasına katılma isteği uyandırmış, birinin teknesini satmak istediğini öğrenince de ona yakınlık gösteren ve kendi çocuğu gözüyle bakan zenci "Jenny Sütanne"den yüz dolar borç almayı başarmıştı. Böylece London, daha neredeyse çocukken –bu kitaba adını verdiği sanılan– Razzle Dazzle adlı teknenin sahibi oluyordu.

Bir korsanlar filosuna katılarak istiridye yataklarına baskın yapan London, saygıdeğer dünyanın üç ay boyunca alınteriyle çalışma karşılığı kendisine vereceği paradan fazlasını bir gecede kazanıyordu. Daha çocuk olmasına karşın, kısa sürede körfezdeki en yaman istiridye korsanlarından biri olarak ün yaptı. Kendisinden çok daha deneyimli ve yaşlı adamları bile yelkende geçen, dövüşte yenen, hepsinden daha çok içki içebilen hızlı bir korsandı o artık. Eşsiz denizciliğinin yanı sıra o görülmemiş gözüpekliği sayesinde ganimetini herkesten önce limana getirip en yüksek fiyata satmayı başarıyordu. Polis, teknesine baskın yaptığında onları hoşnut etmesini bilir, en etli istiridyeleri önlerine sürerdi, şişelerle bira sunardı.

Ne var ki, korsan uğraşdaşlarıyla geçinmeyi başaramadı; bu yasa tanımaz adamlar, onun başarısını kıskanıyor, Jack'i yumruk dövüşlerine, kanlı kavgalara katılmak zorunda bırakıyorlardı. Ama Jack London işini biliyordu: Kendisinden büyük bir korsan –ona Razzle Dazzle'ı satan– teknesini yakıp yıkmaya geldiğinde, saldırganı dolu bir tüfekte körfezde susta durdururken ayağıyla da dümeni kullanmış böylece tekneyi kurtarmıştı.

Ancak daha sonraları, istiridye korsanlarının çoğunun katıldığı bir sarhoş kavgasında Razzle Dazzle'ın önce ana yelke-

nini yakmışlar, sonra da borda edip ateşe vermiş ve batırmışlardı. Jack London üzüntüye kapılmamış, başka bir korsanın gemisine –bu kitapta adı geçen rengineyiğine– katılarak istiridyе baskınlarını sürdürmüştü.

Jack London, istiridyе korsanlarının yakın dostuydu ama okumaya karşı olan tutkusuydu onlardan ayrılıyordu. Çılgın bir deniz seferinin ardından kamarasına kapanır; Kipling, Émile Zola ya da Bernard Shaw gibi yazarların zevkini çıkarırdı. En sevdiği kitaplardan biri Paul Du Chaillu'nun *The Viking Age* (Vikingler Çağı) adlı yapıtıydı. Bunları okudukça da kendisine; Britanya'nın büyük bir bölümüyle Normandiya'yı fetheden, Avrupa'yı aşırp İstanbul'a varan, “adadan adaya atlayarak” Atlantik'i geçip Kuzey Amerika'yı, Grönland'ı ve Kuzey Kutbu'nu keşfeden kahraman denizcilerin torunu gözüyle bakardı.

Okumaya karşı duyduğu büyük sevgi okulda başarılı olmasını sağlamadı. Ama okula gitmesinin bir yararı oldu: Yazmasını öğrendi.

Kilise korosuna katılmasını isteyen öğretmenine karşı gelen London, ona, “Kendi sesini bozmak istemediği ve öğretmenin akordu bozduğunu,” söyleyerek diremişti. Buna sinirlenen öğretmen onu müdüre şikâyet etti. Ne var ki müdür, London'ın, düşüncesine katılmış olsa gerekti – kısa bir kompozisyon yazması koşuluyla koroya katılmayabileceğini söyledi. İşte bu olay, geleceğin yazarının her sabah bin sözcük yazmaya alışmasına neden olmuştur.

Jack London çok okuyan bir kişi olarak istiridyе avcılığının onu tutukevi ya da mezardan başka bir yere götürmeyeceğini anlamıştı. Bir polis dostunun önerisiyle “Sahil Polisleri” örgütüne katıldı ve bir zamanlar kendisinin de yaptığı istiridyе baskınlarını önleme görevini yüklenmiş oldu. Korsanlığın girdisini çıktısını bildiği için bu işte çok başarılı oldu; yeni uğraşı sayesinde birçok serüven yaşadı, bu olaylar ileride yazacağı “Sahil Polisinin Başından Geçenler” adlı kitabının malzemesi olacaktı.

Jack London daha sonra Uzakdoğu'daki ton balığı avcılığı ve Klondike'ta altın arama serüvenlerini de yaşadı ve sonunda ekmeğini kalemiyle kazanmayı kafasına koydu. O zamanlar, bu kitapta Joe'nun ablası olarak tanıdığımız Bessie olduğu sanılan sevimli bir kıza tutkundu, yazarlıkta başarıya ulaşarak

onunla evlenebileceğini umuyordu. Yazarlığı bu evliliğe yetişemedi ama dünyaya bir yığın heyecanlı öyküler ve romanlar kazandırdı. Elinizdeki *Denizin Çağrısı* adlı yapıt, yazarın gençler için yazdığı tek kitap olarak ötekilerden ayrılmakta ve yazarın tüm kitapları gibi günümüzde de ilginçliğini korumaktadır.

ŞEMSA YEĞİN

Birinci bölüm

I

İki kardeş

Gürül gürül ilerleyen dev okyanus dalgalarını geride bırakarak kumsalı aştılar. Koşuyorlardı. Asfalta varınca bisikletlerine atladılar ve daha büyük bir hızla, geniş çimenliklerle süslü parka daldılar. Üç kişiydiler. Göz alıcı renklerde kazaklar giymişti hepsi. Parlak renkli kazak giyen çocukların genellikle yaptığı gibi, parkın bisiklet yolunda “uçuyorlardı”. Yasal hız sınırını aşıyorlardı belki de. Silahlı park polisi böyle düşündü; ama kesin yargıya varamadığından yanından rüzgâr gibi geçen çocuklara bağırarak yetindi. Polisin uyarısını umursamazlıktan gelmedi çocuklar. Ama daha önlerine çıkan ilk dönemeçten sonra polisin sözlerini hiç duymamış gibi davranmaktan da geri kalmadılar. Bu da göz alıcı renklerde kazaklar giymiş çocukların olağan tutumuydu.

Golden Gate Parkı'nın kapısından birer ok gibi fırlayarak gidonları San Francisco'ya doğru çevirdiler ve tepelerin eteklerinden dolanan yayvan asfaltta, yayaları dönüp dönüp baktıracak bir hızla ilerlemeye başladılar. Renk renk kazaklar, kent sokaklarında uçuyor, dik yokuşları tırmanmamak için sokak aralarında kayboluyordu. Eğer dik yokuşları tırmanmak kaçınılmaz bir erkeklik göstergisini gerektiriyorsa, türlü cambazlıklarla “birinci” olmaya çalışıyorlardı.

İçlerinde en hızlı bisiklet süren, genellikle hep birinci olan ve en usta cambazlıklar yapan Joe'ydu; "önde giden kral"dı ve önderliğini yaptığı çocuklar grubunun en gözüpek, en neşeli olanıydı o. Ama büyük, rahat evlerin çevrelediği sokaklarda, Western Addition Mahallesi'ne pedallamaya başladıklarında neşesi azaldı Joe'nun. Bağrışları, kahkahaları daha seyrek duyulur oldu. Pedalları geri geri gidiyor, farkında varmadan arkada kalıyordu. Arkadaşları, Laguna ve Vallejo caddelerinin kesiştiği yerde sağa döndü. Joe, bisikletin tekerleklerini sokağın soluna doğru çevirirken, "Hoşça kal Fred!" diye seslendi. "Hoşça kal, Charley!"

"Akşama görüşürüz!" dedi onlar da.

"Yok! Akşama gelemem!"

"Aa, bu olmadı işte! Bekliyoruz, n'olur..." diye üstelendi arkadaşları.

"Olmaz, tarih inekleyeceğim bu gece! İyi geceler!"

Bastı pedala. Yalnızdı şimdi. Yüzünde bir bıkkınlık, gözlerinde üzüntü vardı. Dalgın dalgın ıslık çalmaya başladı ama bu isteksiz ses, giderek azalarak rüzgâra karışıyordu. Sonra yavaş yavaş gücünü yitirdi ve Joe, iki katlı büyük evin garaj yoluna girdiğinde büsbütün söndü.

"Joe, sen misin?" diye bir ses duydu içeriden. Cevap vermedi.

Çalışma odasının kapısına vardığında durdu. Mutlaka Bessie'ydi içerideki. Masaya kapanmış ders çalışıyordu. Üstelik hemen hemen bitiriyor olmalıydı; çünkü her akşam yemekten önce bitirirdi tüm ödevlerini ve yemek saatine beş-on dakika vardı. Kendi dersleriye olduğu gibi duruyordu daha. Bu düşünce öfkelenirdi onu. İnsanın kardeşinin –hem de kendisinden iki yaş küçük kız kardeşinin– onunla aynı sınıfta olması yeterince kötüydü. Ama bu kız kardeşin her an tepesine dikilip ona akıl öğretmesi tek kelimeyle çekilmezdi. Aslında hiç de akıl-

sız değildi Joe. Herkesten çok kendi biliyordu aptal olmadığını. Ama nedense –pek anlayamadığı bir nedenden ötürü– aklı başka yerlerdeydi, derslere veremiyordu kendini. Bu yüzden de hep hazırlıksız yakalanıyordu sınavlara.

“Joe, buraya gelir misin?”

Çok yumuşak, sevecen, belki de biraz üzgün bir sesle çağırıyordu onu kardeşi.

Buna karşılık Joe, sert bir hareketle iterek açtı kapıyı, “Ne var?” dedi çıkışırcasına.

Karşısında ufak tefek ama dal gibi narin, biraz da ürkek, tatlı bakışlı bir kız görünce pişman oldu böyle katı davrandığına. Üzerine kitapların yığıldığı bir masaya oturmuş, gülümsüyordu ona Bessie. Masanın üzerine abanmıştı. Elinde bir kalem, önünde not defteri, kocaman bir koltuğa gömülmüş, bir elini de yanağına dayamıştı. Bu büyük koltuk, olduğundan daha küçük, narin ve tatlı gösteriyordu onu.

Sesini yumuşatmaya çalıştı Joe bu kez. “Efendim Bessie?” dedi. Kardeşine doğru ilerledi.

Bessie, Joe’nun elini aldı, yanağına bastırdı, yanı başında ayakta duran ağabeyine bir kedi gibi sokuldu.

“Senin neyin var Joe’cuğum?” dedi tatlı tatlı. “Bana söylemelisin derdini, ha?”

Joe susuyordu. İnsanın kendinden küçük, üstelik kız olan kardeşine derdini dökmesinden daha saçma bir şey yoktu dünyada. Ve onun karnesinin kendisinininkinden iyi olması, bu saçmalığı ortadan kaldırmaya yeterli neden olamazdı hiçbir zaman. Ayrıca kardeşinin bu yaptığı da saçmalıktı. Onun dertlerinden ona neydi, ne anlardı ki soruyordu? Bessie biraz daha bastırdı ağabeyinin elini yanağına ve Joe, “Ne yumuşak yanakları var, pamuk gibi,” diye düşündü. Bir kurtulabilseydi onun elinden... Off! Ne aptalca, ne gülünesi bir durumdu bu! Ne var ki, kardeşini küstürmek istemiyordu ve bildiği kadarıyla kızlar hemencecik incinir, küsüverirlerdi.

Kararlı bir tavır takındı Joe ve, "Hiçbir derdim yok," dedi. Sonra, aynı derecede kararsız, "Babam!" diye patladı.

Sıkıntısı, kardeşinin gözlerine doldu birden. "Ama babam çok iyi, çok anlayışlı bir insandır Joe!" diye başladı. "Onu hoşnut etmeye çalışsan? Çok fazla bir şey istemiyor ki senden. Hem senin iyiliğin için hepsi. Sen başarısız çocukların çoğu gibi akılsız değilsin ki... Biraz çalışsan..."

Joe, hızla elini çekti kardeşinin yanağından, "Al sana bir söylev daha!" diye haykırdı. "Sen de başladın bana akıl vermeye. Yarın öbür gün kapıya gelen sütçü yamağından da ders almaya başlarız bu gidişle!"

Ellerini cebine soktu, belirsiz bir noktaya dikti gözlerini. Daldı gitti bir anda. Aynı öğütleri değişik sözlerle söyleyen bir yığın insan görüyordu gözleri. Bitmek tükenmek bilmeyen söylevlerle kulaklarını sağır eden bir yığın insan.

Birden silkindi, odadan çıkmaya davrandı. "Bunun için mi çağırmaştın beni?" diye sordu.

Kardeşi, gene elini tuttu, "Hayır," dedi. "Hayır ama öyle dertli bir halin vardı ki... yani..." Sözüünün gerisini getiremedi, şöyle bir düşündü, sonra birden atıldı: "Şey diyecektim, önümüzdeki cumartesi körfezin karşı kıyısına, Oakland'a bir gezi yapmayı düşünüyorduk arkadaşlarla. Dağ tepe dolaşacağız."

"Kimler var?"

"Myrtle Hayes..."

"Ne? O aptal mı?"

"Hiç de aptal olduğunu sanmıyorum," diye çıkıştı Bessie, ağabeyine. "Tanıdığım en tatlı kızlardan biridir Myrtle!"

"Eh, tanıdığın kızları düşünürsek, biraz haklı olabilirsin... Hepsi birbirinden beter çünkü. Neyse, devam et. Başka kimler var?"

"Pearl Syather, kardeşi Alice, Jessie Hilborn, Sadie French ve Edna Crothers. Kızlar bu kadar."

“Hıh!” dedi küçümser bir tavırla Joe. “Erkekler dediğin kimlermiş bakalım?”

“Maurice ve Felix Clement, Dick Schofield, Bert Layton, bir de...”

“Yeter, yeter. Hepsi de süt çocuğu.”

“Şey, diyecektim ki, Fred ve Charley’yle sen de gelsen, diyecektim.” Sakına sakına konuşuyordu Bessie. Sesi titriyordu. “Bu yüzden seslenmiştim sana... Sizi de çağırmak için.”

“Peki, ne yapacaksınız dağda bayırda?”

“Hiç. Dolaşırız, kır çiçekleri toplarız... Gelincik zamanı şimdi, biliyor musun? Sonra oturur güzel bir yerde sandviçlerimizi yeriz... Sonra, sonra...”

“Sonra eve dönersiniz,” diye tamamladı onun sözünü Joe.

Bessie başını salladı. Joe, gene ellerini cebine soktu, bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı odada.

“Kılıbıklarla kızlar...” diye omuz silkti. “Ve tam hanım hanımcık kızlara uygun bir düzmece. Evet, düzmece. Benim tipime uymaz böyle geziler.”

Bessie titreyen dudaklarını iyice gerdi, savaştan vazgeçmeyen yenik bir kadın asker gibi, “Peki nereye gitmek isterdin?” diye sordu.

“Fred’le Charley’yi alır, bir yerlere giderim elbet... Ne bileyim... Bir şeyler yaparız...”

Kardeşi durmuş, sabırla bakıyordu ona. Sözüünü tamamlamasını bekliyordu. Duyduğu, istediği şeyleri dile getirmeyi beceremediğinin farkındaydı. Joe’nun çektiği zorluk, hoşnutsuzluk, yüzünden okunuyordu.

“Sen anlamazsın ki!” diye haykırdı birden Joe. “Anlamazsın. Kızsın sen çünkü. Derdin günün hanım hanımcık bir kız olmak. Terbiyeli bir öğrenci olmak istiyorsun. Derslerine çalışsan, iyi notlar alan çalışkan bir öğrenci. Tehlikeden anlamazsın, serüvenden ya da ne bileyim,

böyle şeylerden anlamazsın. Kaba saba, erkek oğlanlardan hoşlanmazsın. Onlarla dolaşmaz, yanlarına bile sokulmazsın. Kolalı yakalı, kravatlı, temiz giysili, saçları taralı çocuklardan hoşlanırsın sen. Dersten sonra sınıfta oturup öğretmene saçını okşatan, günde beş aferin dilenenler tam sana göre. Hiç kavgaya karışmayan, yürüyüş yapıp çiçek toplamaktan, kızlarla kır yemeği yemekten kavgaya fırsat bulamayan hanım evlatlarıyla arkadaşlık edersin hep. Ah, bilirim böylelerini! Gölgelerinden korkarlar. Koyun beyni kadar çalışmaz kafaları... Evet, evet, koyun gibidir onlar... Gibisi de fazla, düpedüz koyun hepsi. Bak, ben koyun değilim. Kırlara otlamaya gelemem sizinle. Daha da anlamadınsa, gel-me-ye-ce-ğim!”

Bessie'nin kahverengi gözlerinden yaşlar boşanıyor, dudakları titriyordu. Bu, Joe'yu büsbütün kızdırdı. Zaten kızlar neye yarardı? Zırlı zırlı ağlamaktan, her şeye burnunu sokmaktan, önüne gelene analık taslamaktan başka ne işleri vardı? Ne akılsız şeylerdi şu kızlar!

“İnsan seni ağlatmadan ağzını açamaz,” dedi. Gönlünü almak istiyordu şimdi de. “Seni ağlatacak ne söyledim ki? Gerçekten söylemedim!” Ne yapacağını bilmiyordu, öyle durdu, baktı kardeşine. Bessie hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, kendini tutmak için çaba harcadıkça da arkasından biri itiyormuş gibi sallanıyordu. Kocaman kocaman göz yaşları yanaklarından yuvarlanıyordu.

“Ah, şu kızlar!” diye göğüs geçirdi Joe ve öfkeyle çıktı odadan.

San Francisco'da yaşıyan Joe, kendini bir türlü derslerine veremeyen; arkadaşlarıyla sokak sokak gezmeyi, sınavlara çalışmaya yeğleyen bir gençtir. Yaşamı sıradan, sıkıcı bulur, hep daha fazlasını bekler. Dolu dolu yaşamak ister ve günlerini çeşitli maceralara atılarak geçirenlere özenir. Kız kardeşinin okulda kendisinden daha başarılı olmasını, babasının hayal kırıklığını dile getirmesini kaldıramayan Joe, evden kaçarak denizci olmaya karar verir fakat kendini korsanların arasında bulur.

Denizin Çağrısı, nefes aldığı her ânın tadını çıkarmak isteyen memnuniyetsiz bir gencin hayata ve yaşama dair farkındalık kazanma sürecini anlatıyor. Jack London'ın diğer birçok eserinde olduğu gibi, denize, denizciliğe dair ustaca gözlemler içeren roman, okurlara delidolu bir gençlik hikâyesi sunuyor.

#dünyaklasikleri #amerikanklasikleri #denizci #korsan #özgürlük #arayış

Kapak resmi Willem van de Velde de Jonge

